

2024. február 4. – Istentisztelet egyházközségi közgyűlés alkalmával

Hiszek Benne, vagy tanítvány is vagyok?

Jn 8,30-36 Jézus megszabadít a bűntől

[30](#) Amikor ezeket mondta, sokan hittek benne. [31](#) Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhöz, **akik hittek** benne: **Ha ti megtartjátok** az én ígémet, **valóban** tanítványaim vagytok; [32](#) **megismeritek** az igazságot, és az igazság **megszabadít** titeket. [33](#) Ők ezt kérdezték tőle: Ábrahám utódai vagyunk, és **soha nem voltunk szolgái senkinek**. Hogyan mondhatod hát: Szabadok lesztek? [34](#) Jézus így válaszolt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, hogy aki bűnt cselekszik, az **a bűn szolgája**. [35](#) A szolga pedig nem marad a házban örökre: **a fiú marad ott örökre**. [36](#) Ha tehát **a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok** lesztek.

Kedves Testvéreim!

Bizonyára az ígét hallgatva legtöbbünknek eszébe jutott a jól ismert 467. dicséret: „Mily jó, ha bűntől már szabad, az Úr szolgája vagy. A bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad”. Mellékesen – mint a többi ehhez hasonló szövegből – ebből is kiderül, hogy a szabadság az nem valami szabad lebegés, független létezés a világban, mindenféle kötődés nélkül. A szabadság az Úr Jézussal való kapcsolatban megélt állapot.

Feltételezhetjük, hogy a szövegíró éppen ez az ige ihlette az ének írásakor. Nyilván azzal a vággyal írta, hogy Jézust hallgatva, minél többen megismerjék ezt a szabadságot, és igaz legyen róluk „A bűn sötétben tévelyeg és bajba dönt vakon, de Krisztus kézen fog, s vezet világos utakon”.

Hiszen ezért hangzik az ige, ezért jött Jézus, ezért is beszél ott az ünnepen, amikor nem rajongókat vagy Őt ünneplőket keres, hanem követésre hív. Azt olvastuk, hogy „Amikor ezeket mondta, sokan hittek benne”. Milyen örvendetes és jó hallani, hogy sokan hittek benne. Jó látni, hogy a zsidók közül a sok ellenségeskedés dacára is sokan elfogadják, hogy Istentől jött és az Ő igéjét képviseli.

Azonban kérdés marad, hogy mire vonatkozik, és meddig terjed ez hit? Az Úr Jézus nem arra törekszik, hogy Őt elismerjék, hanem hogy felismerjék Benne az Atya küldöttjét és a tanítványaivá legyenek. A hallottakból kiderül, hogy benne hinni és tanítványnak lenni nem ugyanazt jelenti. Ugyanis a valódi hitnek van látható következménye, az ígének van nyilvánvaló hatása a hívő életére. Éspedig, hogy átadom, alárendelem magam neki. Tehát hozzánk is intézett kérdés, hogy vajon az

ige meghatározó-e az életem/életünk számára? „Csak” hiszünk Jézusban, vagy tanítványként követjük is Őt?

Kedves Testvéreim! Jézus arra hívja a benne hívőket, hogy ne álljanak meg ott, hogy hisznek, hanem induljanak tovább. Mert aki megáll, lemarad, és Nélküle marad. A benne hívők legyenek igazi tanítványokká, akiknek az életében Ő jelen van és meglátszik a cselekvése: „*Ha ti megtartjátok az én igémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket*”.

Tehát a hit hallásból van, a pedig hallás Isten igéje által. A hitben maradás feltétele tehát az igével való kapcsolat. Azt mondja itt Jézus, hogy az tanítvány, aki kapcsolatban marad az igével. Vagyis a tanítványság próbaköve az ige megtartása, az igéhez való ragaszkodás/igazodás, az ige szerinti élet. És ha megtartom az igét, az ige megtart engem. Ez jelenti az igazság megismerését, ami szabaddá tesz.

Miután ez elhangzott, kiderül, hogy sokak hite ettől bizony messze van... Elismerik, elfogadják Jézus személyét, ebben az értelemben tehát hisznek benne, de itt meg is állnak. Ennek a hitnek nincs további hatása, következménye az életükre. Mondhatjuk úgy is, hogy nekik nem kell Tőle semmi. Nem látják annak a szükségét, hogy átformálja, megújítsa és vezesse az életüket. Nem ismerték fel azt a többletet, amit a Jézussal való járás, a Vele való kapcsolat jelent, amivel Ő tud betölteni – mert nem látják a maguk nyomorúságát, a megváltásra és Megváltóra utaltságukat.

Azt olvastuk sokakról, hogy ugyan hisznek Jézusban, de a követés gondolata idegen a számukra. A származásukra, a választott néphez való tartozásra építenek. Abban a meggyőződésben, hogy ez elegendő és velük minden rendben van. „*Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgálói senkinek. Hogyan mondhatod hát: Szabadok lesztok?*” Sérti őket még a gondolat is, hogy szabadításra lenne szükségük.

Kedves Testvéreim, nagyon sok rendes, becsületesen élő ember gondolkodik ma is hasonlóan, mint Jézusnak ezek a hallgatói, akikről az van megírva, hogy hittek benne. Valahogy így: *Hiszek Istenben, Jézusban is. Vallásos nevelést kaptam, templomba járok, imádkozok, olvasom a bibliát... stb. A hitemet – értsd: vallásomat – nem hagyom el, megtartom. Rendben vagyok.* – Ez rendben is van. De vajon ez elég az üdvösséghez?

Mellesleg arra nézve sem igaz a zsidóknak az állítása, hogy ők senkinek sem szolgálói, hiszen mindig is voltak, akik hatalmaskodtak fölöttük... Gondoljunk csak a legismertebb elnyomókra Izráel népe életében: Egyiptom, Babilon, a jelenben a rómaiak... Bizony dehogy is szabadok! Az Úr Jézus azonban nem is ezekre gondolt. Sokkal inkább arra a szolgaságra, ami még ezen felül van: a bűn szolgaságára, a legsúlyosabb ígára, amiről fogalmuk sincs...

Az általános emberi szabadságvágygal ellentétben Jézus itt arról a szabadságról beszél, amit az Ő tanítványaként lehet megismerni. Ez nem fizikai,

hanem belső, lelki szabadság. Így lehet szabadabbá az is, aki szabadságvesztését tölti a börtönben, ha átéli Jézus bűnbocsánatát, átölelő szeretetét és befogadta Őt a szívébe.

Ő arról a szabadságról beszél, amikor szabad lehetek a bűn minden formájától, vagyis a vétkezés kényszerétől, a félelemtől, az ítélet fenyegetésétől. „*Aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek*” – mondja Jézus. Ő pedig az egyetemes szolgaságnak ebből az állapotából akar megszabadítani. A bűntől szabad Jézus ezt a szabadságot kínálja tanítványainak. Azoknak, akik nem csak hisznek benne, hanem követik is Őt.

„*Aki bűnt cselekszik, az a bűn szolgálója*”. Az alárendeltje, kiszolgáltatottja és kiszolgálója. Jogok nélküli ember. Mint az a szolga, aki ott van a házban, dolgozik, teljesít – de végső soron még ottmaradási joga sincs, mert csak szolga. Nem tulajdonos és nem örökös. „*A szolga pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre*”.

Szépen megvilágítja ezt előttünk a tékozló fiú példázatának az a része, amikor az apa a hazatérő bűnvalló fiát visszahelyezi teljes jogkörébe – mert a fia. A fiú beérne azzal is, hogy béres lehessen az apja házában, mert tudja, hogy méltatlan még erre is. De az apa fiúként fogadja és úgy is bánik fele. Visszakerül fiúi méltóságába. A bűn szolgálatából az atyai házba, ahol a szabad ember minden ismertető jegyével ellátják: rongyai helyett ünneplő ruhába öltöztetik, sarut húznak a lábára, gyűrűt az ujjára... mert ő az apa fia. „*A fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek*”.

Kedves Testvéreim! Ezt a szabadságot kínálja nekünk az Úr Jézus. Azért jött a Fiú, hogy megszabadítson és az Atya gyermekévé tegyen... Így mutatja be magát, hogy Őt az Atya küldte hozzánk, ezzel a feladattal. Azzal, hogy úttá legyen számunkra és hazavigyen az atyai házba – Isten országába. Hogy a Fiúval együtt mindazok, akik elfogadták, Benne Isten gyermekévé legyenek, örökös jogot kapjanak az atyai házhoz, Isten országához.

Éppen ezért nagyon fontos itt azt is világosan tisztázni, hogy Isten ígéje szerint kiről mondhatjuk azt, hogy Isten gyermeke, hogyan lesz valaki Isten gyermekévé? Földi családuknak születés útján lettünk tagjává. Hasonlóan Isten családjába is születés – mégpedig az **újjászületés** – által kerülhetünk/születhetünk bele. Amikor valaki átéli és hitben megtapasztalja, hogy Isten levette róla bűnei terhét – mert a bűneink választanak el minket Istentől – és megajándékozta a bűnbocsánat bizonyosságával és örömeivel. S mivel most már nem választja őt el a bűn Istentől, mert az Úr Jézus Krisztusért kegyelmet kapott, elmondhatja, hogy *a Fiú megszabadított és valóban szabad vagyok*.

Ez a szabadság nem függ a körülményektől, sem egészségi vagy egyéb állapotunktól. Mert ez a Jézussal való kapcsolatban maradás ajándéka. Az ige szerinti élet és Krisztus-követés az Ő szavai szerint. „*Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban*

tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket... Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek"

Erre a Vele való találkozásra, több mint hitre, tanítványságra, követésre hív az Úr Jézus mindenkit, aki szabadságra vágyik, bűnei terhét átéli. Azért jött, hogy szabaddá tegyen a Vele való életre, neki való engedelmességre, benne való öröme és békességre. Arra, hogy szeretetének foglyaiként éljünk szabadon. **Ámen**

1. Tégy foglyoddá Uram, akkor szabad leszek,
Késztesd megadnom önmagam, győzelmet úgy veszek.

Ha küzdve-küszködöm, akkor leroskadok,
De ha karod lesz börtönöm, akkor erős vagyok.

2. Szívem gyáván remeg, úgy hajlik, mint a nád,
Amíg benned nem lelte meg parancsoló urát.

Míg láncra nem vered, boldogtalan sivár,
Szerelmeddel kötözve meg: dicső boldog király!

3. Lelkem mindjárt alél, nincs benne tűz, se hit,
Míg égi tűz nem száll belé, szolgálni nem tanít.
Vezetni úgy tudok, ha Szentlelked vezet,
Zászlóm fennen csak úgy lobog, ha fúj leheleted!

4. Majd úgy uralkodik s nyer lelkem égi trónt,
Ha néked hódol a porig, ha mindenről lemond.
Vész és vihar között, úgy áll végig híven,
Ha kebleden jól kikötött s mindvégig ott pihen.